

Kitab Daniel - Nomer Telung Puluh Pitu

Mbalèkaké Kayektèn-kayektèn Asli: Mbabar Impèné William Miller lan Kawiwitan Manèh Nubuat ing Dina-dina Pungkasan

Jeff Pippenger

2024-01-01

Impenipun William Miller dipunpasang wonten ing buku *Early Writings*, mila dados kagungan analisis lan panganggèn profètis ingkang sami, kados ingkang kedah katindakaké déning sawijining murid ingkang ngupadi supados saged mbédakaké Sabda kayektèn kanthi leres. Impen punika sampun kapratèlakaké kaping kathah sajroning taun-taun déning *Future for America*, nanging ing ngriki kita nglebetakaké punika dhateng panaliten bab “mundhakupun kawruh,” ingkang kabikak nalika “wektunipun wekasan” ing taun 1798. Impen punika nyariosaken sajarahing pekabaran ingkang makili kawruh ingkang dipunmundhakaké. Punika nggambaraken satunggaling pranala antawisipun gerakan pekabarané malaékat kapisan lan kaping tiga.

Impenipun William Miller ngenali pakaryanipun, lan pakaryanipun punika dipratandhani déning pakaryanipun Musa ing wiwitanipun Israèl kuna. Kaleksananipun impenipun Miller ing dinten-dinten pungkasan dipratandhani déning pakaryanipun Kristus ing dinten-dinten pungkasanipun Israèl kuna. Pakaryan ingkang kasampurnakaken déning Kristus ing pungkasanipun Israèl kuna nggambaraken pakaryan ingkang kasampurnakaken déning Kristus ing dinten-dinten pungkasanipun Israèl rohani. Ing impenipun Miller, pakaryan ingkang kasampurnakaken ing dinten-dinten pungkasan dipun-gambaraken kados pakaryan ingkang dipunlampahi déning “Dirt Brush Man”. Prayogi sanget kanggé mangertosi impenipun Miller minangka pratélan ngenani kaleksananipun Pambengok Tengah Wengi ing dinten-dinten pungkasan. Ugi prayogi sanget kanggé mangertosi bilih pakaryanipun Kristus tumrap Israèl kuna ing dinten-dinten pungkasanipun dados pralambang saking pakaryanipun “Dirt Brush Man” ing impenipun Miller.

Salah satunggaling unsur saka pakaryanipun Kristus ingkang wigati kacathet punika, bilih Panjenenganipun boten namung mbikak bebener-bebener ingkang kasimpen wiwit jamanipun Musa, nanging Kristus ing wekdal ingkang sami ugi ngluhuraken bebener-bebener asli punika. Kanthi mekaten, Panjenenganipun maringi tuladha bilih nalika umatipun Allah netepi impenipun Miller ing dinten-dinten pungkasan, bebener-bebener ingkang dipantepakaken lumantar pakaryanipun Miller badhe dipunambak ngluwihi pangertosanipun ingkang asli.

“Ing jamané Sang Juru Slamet, bangsa Yahudi wus nutupi permata-permata kasunyatan kang aji banget nganggo reruntuhan tradhisi lan dongèng, saéngga mokal mbedakaké endi kang bener lan endi kang luput. Sang Juru Slamet rawuh kanggo nyingkiraké reruntuhan takhayul lan kaluputan-kaluputan kang wus suwe dipelihara, sarta ngasta permata-permata Sabdaning Allah ana ing rerangkèné kasunyatan. Menapa ingkang

badhé katindakaké déning Sang Juru Slamet manawi Panjenengané rawuh dhateng kita sapunika kados dene Panjenengané rawuh dhateng bangsa Yahudi? Panjenengané kedah nindakaké pakaryan kang sarupa, yaiku nyingkiraké reruntuhan tradhisi lan upacara. Bangsa Yahudi kagèt lan gumeter banget nalika Panjenengané nindakaké pakaryan punika. Wong-wong mau wus kelangan pandelengan marang kasunyatan asli saking Allah, nanging Kristus ndadèkaké iku katon manèh. Punika dados pakaryan kita, yaiku mbébasaké kasunyatan-kasunyatan Allah kang aji banget saking takhayul lan kaluputan. Saèstu agung pakaryan kang kapasrahaké dhateng kita wonten ing Injil!” Review and Herald, June 4, 1889.

Dina iki wong sing nggawa sikat rereget (Kristus) lagi nindakake “pakaryan kang sarupa ing ngresiki tumpukan rereged tradhisi lan upacara-upacara” kaya kang wis ditindakake déning Singa saka taler Yéhuda (Kristus) ing jamané wong-wong Yahudi. Ing impené Miller, permata-permata kayektèn kang larang regané, kang katata sampurna ana ing peti Sabdaning Allah, banjur katutupan rereged lan permata-permata palsu. Permata-permata iku kudu digawa metu saka tengahing rereged lan dilebokaké manèh menyang peti Sabdaning Allah kang luwih gedhé sajroning mangsa Pambengoking Tengah Wengi ing dina-dina pungkasan, awit nalika Miller nyawang permata-permata kang wus dipulihaké ana ing peti kang luwih gedhé iku, dhèwèké “mbengok merga kabungahan banget, lan bengoké iku nggugah” dhèwèké. Impené Miller kadadéan ing taun 1847, telung taun sawisé Pambengoking Tengah Wengi saka malaékat kang kapisan, mula tanginé dhèwèké ing impèn iku iku Pambengoking Tengah Wengi ing dina-dina pungkasan. Pambengoking Tengah Wengi iku diumumaké déning saksi loro kang wis dipatèni déning kéwan kang munggah saka telenging jurang tanpa dhasar, lan padha mati ana ing dalan gedhé mau lawasé telung dina setengah, nganti banjur padha dirakit dadi siji lan sabanjuré diuripaké ana ing lebak kebak balung-balung garing kang mati, lan sawisé iku banjur diangkat dadi panji. Impené Miller kaleksanan ana ing dalan iku, lan ing lebak kang padha uga, kang déning dhèwèké diarani “kamare”.

Ing sajarahé golongan Millerite, Miller kaginaaké déning Gusti kanggo netepaké bebener-bebener asli Adventisme, nanging impené nandhakaké yèn lumakué wektu bakal ndadèkaké bebener-bebener mau kakubur. Prastawa nyingkiraké reregeding tradhisi lan adat iki iku kang ditindakaké déning Kristus ing pungkasané Israèl kuna, lan kanthi mangkono Panjenengané nglambangaké panggenapan pungkasan saka impèné William Miller.

Bangsa Yahudi wis kelangan pandelengan marang “bebener asli saka Allah, nanging Kristus nampilaké manèh marang pandelengan,” lan ngenali pakaryan Panjenengané minangka “pakaryan kita.” Pakaryan kita yaiku “mbébasaké bebener-bebener Allah kang aji saka tahayul lan kasalahan.” Impèné William Miller nandhani panemon, panyajian lan penolakan, sarta pamulihan bebener-bebener asli mau. Supaya bisa ngrampungaké pakaryan pamulihan iku, Kristus mapanaké bebener ana ing “rangka bebener.” “Rangka bebener” tumrap William Miller yaiku pangertené ngenani loro kakuwatan kang ngrusak, yaiku paganisme lan kepausan. Ing dina-dina pungkasan, “rangka bebener” iku yaiku telung kakuwatan kang

ngrusak: naga, kéwan galak, lan nabi palsu.

“Nalika Sang Kristus rawuh ing donya kanggo mènèhi tuladha agama kang sejati, lan ngluhuraké asas-asas kang kuduné ngwasani ati lan tindak-tanduke manungsa, kasamaran wis ngoyod banget ana ing antarané wong-wong kang wis tau nampani pepadhang kang gedhé, saéngga wong-wong mau ora manèh mangertèni pepadhang iku, lan ora duwé karep kanggo ngeculaké tradhisi demi kayektèn. Wong-wong mau nampik Sang Guru swarga, wong-wong mau nyalib Gusti kamulyan, supaya bisa njaga adat kabiasaan lan rekané ciptaané dhéwé. Roh kang padha iki uga katuduhaké ing donya ing jaman saiki. Manungsa wegah neliti kayektèn, amarga wedi menawa tradhisiné kaganggu, lan tata kaanan anyar bakal mlebu. Ing manungsa ana kacenderungan kang tansah tetep kanggo klèru, lan manungsa lumrahé condhong ngluhur-luhuraké pamanggih lan kawruh manungsa, déné kang ilahi lan langgeng iku ora kabadakaké utawa diajeni.” *Counsels on Sabbath School Work*, 47.

Menawa Kristus rawuh menyang jagad iki dina iki, Panjenengane bakal nemu “roh sing padha” yaiku pangluhurane gagasan lan kawruh manungsa, kang ndadèkaké tradhisi njupuk panggonaning kayekten. Ing impené Miller, ing dina-dina wekasan, Kristus rawuh minangka wong sing nggawa sikat rereged kanggo ngrampungaké pakaryan kang padha temenan iku. Nalika pakaryan Panjenengane minangka wong sing nggawa sikat rereged wis kaleksanan, permata-permata asli bakal sumunar kaping sepuluh luwih padhang tinimbang srengéngé, minangka saksi loro, kang dilambangaké déning Miller, tangi nalika swaraning panguwuh saka panguwuh kang sora.

Rerangka kayektèn kang diparingaké marang Miller yaiku struktur kenabian saka rong kakuwasan kang gawe karusakan lan karusakaning sepi, lan rerangka kayektèn kang diparingaké marang Future for America yaiku struktur kenabian saka telung kakuwasan kang gawe karusakan lan karusakaning sepi. “Kunci” kang kagandhèngaké marang pethi iku yaiku metodologi tartamtu kang kabukak segelé lan diparingaké marang Miller, lan sawisé iku marang Future for America.

Ing jamanipun Kristus, kunci kawruh sampun kabucal déning para wong ingkang prayoginipun nyekel punika kanggé mbikak griya pusaka kawicaksanaan ing Kitab-Kitab Suci Prajanjian Lawas. Para rabi lan para guru ing satemenipun sampun nutup Kratoning Swarga saking ngarsanipun para tiyang miskin lan para tiyang ingkang kasangsaran, sarta nilaraken wong-wong mau tumuju marang karusakan. Ing piwulang-piwulangipun, Kristus boten enggal nyuguhaken kathah prakawis dhateng wong-wong mau sekaligus, supados pikiranipun boten dados bingung. Panjenenganipun ndadosaken saben pokok prakawis cetha lan pinisah. Panjenenganipun boten ngremehaken pangulangan bebener-bebener lawas lan ingkang sampun akrab wonten ing pameca-pameca, manawi punika saged ngladosi ancasipun kanggé nanduraken gagasan-gagasan.

“Kristus punika asalipun sadaya permata kasunyatan ing jaman kuna. Lumantar pakaryaning satru, kasunyatan-kasunyatan punika sampun dipungeser saking

papanipun. Kasunyatan-kasunyatan punika sampun kapisah saking kalenggahanipun ingkang leres, lan katetepaken wonten ing rerangkèning kalepatan. Pakaryanipun Kristus punika ngatur malih lan netepaken permata-permata ingkang aji wonten ing rerangkèning kasunyatan. Prinsip-prinsip kasunyatan ingkang sampun kaparingaken déning Panjenenganipun piyambak kanggé mberkahi jagad punika, lumantar pakaryaning Sétan, sampun kapendhem lan katingalipun sampun sirna. Kristus ngluwari prinsip-prinsip punika saking reruntuhaning kalepatan, maringi daya gesang ingkang énggal lan wigati, sarta ndhawuhi supados sami sumunar kados permata ingkang aji, lan tetep mantep salawas-lawase.

“Kristus piyambak saged migunakaké samubarang bebener lawas punika tanpa nyilih secuil partikel paling alit waé, awit Panjenengané piyambak ingkang dados wiwitaning kabèh punika. Panjenengané sampun nanduraké bebener-bebener punika dhateng ing batin lan pamikiran saben turun-temurun, lan nalika Panjenengané rawuh dhateng jagad kita, Panjenengané nata malih lan maringi urip dhateng bebener-bebener ingkang sampun dados pejah punika, saéngga dados langkung nggegirisi dayané tumrap paédahing turun-temurun ing mangsa badhé. Gusti Yesus Kristus piyambak ingkang kagungan kakuwatan kanggé ngluwari bebener-bebener punika saking reruntuhan, lan malih maringakénipun dhateng jagad kanthi kasegaran lan kakuwatan ingkang ngluwahi kawontenanipun ing wiwitan.” Manuscript Releases, volume 13, 240, 241.

Ing pungkasaning petikan punika, prayogi dipunmangertosi bilih kunci ingkang dipunginakaken déning Kristus ing pungkasaning Israèl kuna punika kanggé mbikak Prajanjian Lawas. Kunci metodologi Miller mbikak pethi Prajanjian Lawas lan Prajanjian Anyar, nanging ing dinten-dinten pungkasan, ing pungkasaning impèné, pethi punika langkung ageng. Kunci metodologi ing dinten-dinten pungkasan mbikak boten namung Prajanjian Lawas lan Prajanjian Anyar, nanging ugi Rohing Ramalan. Mbukaking segel Wahyu Yesus Kristus, sakderengipun panutupaning mangsa sih-rahmat, kalampahan déning Singa saking taler Yéhuda, ingkang wonten ing impèné Miller dipunlambangaken minangka tiyang ingkang nggawa sikat rereged. Sister White nedahaken bilih pakaryanipun tiyang ingkang nggawa sikat rereged punika kalampahan pas sakderengipun panutupaning mangsa sih-rahmat.

“Gusti maringi kula satunggaling paningal, tanggal 26 Januari, ingkang badhe kula cariyosaken. Kula nyumurupi bilih sawenèh umatipun Allah sami bodho lan katutupan turu; namung satengah tangi, lan boten mangertos wekdal ingkang samenika kita gesangi; saha bilih ‘wong’ ingkang nggawa ‘sapu rereged’ sampun mlebet, lan sawenèh wonten ing bebaya badhe kesapu sirna. Kula nyuwun dhateng Gusti Yesus supados ngluwari wong-wong mau, ngluwahi wekdal tumrap wong-wong mau sawetawis dangu malih, lan maringi supados sami ningali bebayanipun ingkang nggegirisi, supaya sami saged siyap sadèrèngipun kasep sanget ing salawas-lawasipun. Malaékat punika ngandika, ‘Karusakan badhe rawuh kados prahara angin puyuh ingkang gagah prakosa.’ Kula nyuwun dhateng malaékat punika supados melasi lan ngluwari para tiyang ingkang tresna dhateng jagad punika, lan kagandhèng kaliyan kagunganipun, sarta boten kersa ngeculaken punika, lan ngurbanaken supados para utusan langkung rikatan wonten ing

lampahipun kanggé maringi pakan dhateng wedhus-wedhus ingkang kaluwen, ingkang sami arep pejah amargi kirang pangan kasukman.”

“Nalika aku nyumurupi jiwa-jiwa mlarat kang dying amargi kacingkrangan bebener jaman saiki, lan sawatara wong kang ngakoni pracaya marang bebener iku nglilani wong-wong mau mati, kanthi nahan sarana kang perlu kanggo nerusake pakaryaning Allah, pandeleng iku banget nglarani, lan aku nyuwun marang malaekat supaya nyirnakake iku saka ing ngarsaku. Aku weruh manawa nalika pakaryaning Allah nuntut sawatara saka kagungané, kaya nom-noman kang sowan marang Gusti Yesus, [Matthew 19:16–22.] wong-wong mau banjur lunga kanthi susah; lan manawa enggal paukuman kang nglimpah bakal liwat lan nyapu kabèh bandha-bandhané nganti tuntas, lan sawisé iku bakal kasep banget kanggo nyaosake barang-barang kadonyan, lan nglumpukake bandha ana ing swarga.” Review and Herald, April 1, 1850.

“Paukuman banjir sing nglimputi” iku sawijining pralambang saka hukum Minggu sing enggal rawuh, lan pakaryané wong sing nyepakake rereged nganggo sikat ing pangimpené Miller dumadi pas sadurungé mangsa sih-rahmat katutup. Nalika Panjenengané wus resikake kamar iku, banjur Panjenengané mbalèkaké manèh permata-permata mau menyang peti gedhé, lan banjur padha sumunar sapuluh kaping luwih padhang tinimbang srengéngé. Daniel lan telu kancané kang utama kabuktèn sapuluh kaping luwih becik tinimbang wong-wong liyané.

Saiki ing pungkasaning dina-dina kang wus katetepaké déning raja yèn wong-wong mau kudu diaturaké mlebu, mula pangéranipun para sida-sida ngetingalaké wong-wong mau ana ing ngarsané Nebukadnésar. Raja banjur rembugan karo wong-wong mau; lan ing antarané kabèh mau ora kapanggih siji waé kang madhani Dhaniël, Hananya, Misaël, lan Azarya; mulané wong-wong mau padha ngadeg ana ing ngarsané raja. Lan ing samubarang prekara kawicaksanan lan pangerten kang ditakokaké déning raja marang wong-wong mau, raja nemu yèn wong-wong mau kaping sepuluh luwih unggul tinimbang kabèh para juru sihir lan para ahli nujum kang ana ing saindenging karajané. Daniel 1:18–20.

“Pungkasaning dina,” tumrap Daniel, nggambarake watu uji nalika Nebukadnésar maringi paukuman, lan ujian iku mratandhani hukum Minggu ing dina-dina pungkasan. Kayektèn-kayektèn asli lan dhasar bakal sumunar kaping sepuluh luwih padhang nalika dipulihaké ing dina-dina pungkasan tinimbang nalika kapisan diakoni. Kayektèn-kayektèn mau, lan para wicaksana sing mangertèni kayektèn-kayektèn iku ing dina-dina pungkasan, bakal sumunar kaping sepuluh luwih padhang sajroning udan pungkasan, yaiku pengulangan saka Panguwuh Tengah Wengi.

“Sampeyan nganggep rawuhipun Gusti punika isih adoh sanget. Kula nyumurupi bilih udan pungkasan punika badhe rawuh [sacepet] pados dene panguwuh ing tengah wengi, lan kanthi kasekten kaping sepuluh langkung ageng.” Spalding and Magan, 5.

Pamulihaning kayektèn-kayektèn asli kaleksanan lumantar panraping methodhologi udan pungkasan, yaiku “baris ing dhuwuring baris.” Sawisé kapulihaké, kayektèn-kayektèn asli

mau sumunar “ping sepuluh” luwih padhang tinimbang nalika Miller sapisan mirsani. Wong-wong wicaksana kang migunakaké kunci methodhologi kanggo mulihaké kayektèn-kayektèn asli, nampa sawijining pengalaman kang “ping sepuluh” luwih becik tinimbang wong-wong kang mangan methodhologi Babil. Wong-wong kang kasapu déning wong sing nyapu rereged, yaiku wong-wong kang wis kagandhèng marang tradhisi lan adat kabiasaan kang wis nutupi kayektèn asli, lan kang katumpes bebarengan karo kaluputan-kaluputaning tradhisi lan adat kabiasaan kang wis dadi sesandhèrané.

Piwulang palsu iku brahala.

“Manungsa, nalika nampik kayekten, padha nampik Panjenengane kang dadi Sumberé. Nalika padha ngidak-idak angger-anggering Allah, padha nyélaki panguwasané Sang Paring Angger-angger. Gampangé padha gawé brahala saka piwulang lan téyori palsu, padha gampangé kaya nalika mbentuk brahala saka kayu utawa watu.” *The Great Controversy*, 584.

Pangucap tumrap Éfraim sing nandhani pungkasaning mangsa sih-rahmat kanggo Éfraim, nekanaké bebener bab apa sing ditindakaké déning wong sing nggawa sapu rereged nalika nyapu lantaine.

Éfraim wis nyawiji karo brahala-brahala: tinggalen dhèwèké piyambakan. Hosea 4:17.

Kowé iku kaya apa sing kokpangan, kaya kang kabuktèkaké déning Daniel lan telu kancané sing pinilih. Kekuwatiran Sister White ngenani wong-wong sing “bodho lan keturon” iku ana gandhèng cenenge karo kurangé pepasthaning siyap, lan kurangé pangriptané marang wigatiné “bebener saiki.” Kekuwatirané iku minangka pangandikané manah Kristus tumrap wong-wong Yahudi ing jamané dhéwé sing seneng padu prakara-prakara cilik, kang wis babar pisan kelangan pamawas marang bebener-bebener sing asli. Impèné Miller nandhani pungkasané Israel kasukman jaman modern, kang wis katitipaké déning Israel harfiah kuna.

“Para ahli Toret lan wong-wong Farisi ngakoni nerangake Kitab Suci, nanging anggone nerangake iku manut gagasan lan tradhisi-tradhisié dhéwé. Adat-istiadat lan pepakemé saya suwe saya abot lan nuntut. Miturut tegesé kang kasukman, Sabda suci iku tumrap wong akèh dadi kaya kitab kang kasegel, katutup tumrap pangertèné.” *Signs of the Times*, 17 Mei 1905.

Peteng kang saya ngrembaka wus tumiba ing Adventisme Laodikia wiwit taun 1863, lan Kitab Suci sarta Rohing Ramalan wis dadi tumrap wong-wong mau kaya kitab kang kasegel. Sakdurungé mangsa sih-rahmat katutup, Wahyu Yesus Kristus dibukak segelé, lan iki ngasilaké sawijining prosès panggodhèn telung tataran kang pungkasané ndadèkaké wong-wong kang nampik nyingkiraké brahala-brahala kabiasaan lan tradhisiné kasirnakaké déning angger-angger Minggu kang enggal rawuh.

“Kita kagungan Panebus kang tanpa wates, lan saémparing larang regané permata-permata kayektèn kang neksèni prakara iki ana ing pangandikané Allah. Nanging, permata-permata kang adi iku wis kakubur ing sangisoré tumpukan rereged,

yaiku tradhisi-tradhisi lan piwulang-piwulang sesat, kang Satan piyambak kang miwiti. Rancangan-rancangane makarya kanthi kakuwatan kang nggumunake marang pikiraning manungsa kanggo ngelipuraké regané Kristus saka panemuné wong-wong kang pracaya marang Panjenengané. Satruwane Allah lan manungsa wis nempuhaké sawijining daya panggawé pingsan marang wong-wong kang ngakoni dadi pandhèrèk-pandhèrèké Kristus, nganti tumrap akèh wong bisa kapratelakaké mangkéné, Wong-wong mau padha ora mangertèni wekdal rawuhipun.” Review and Herald, August 16, 1898.

Impenipun Miller nggambarake sajarah pamegaking “kayektèn-kayektèn asli,” penolakane sabanjure, lan banjur pamulihane kang pungkasan. Sadurungé banget masa kasempataning sih-rahmat katutup, “Wong Sing Nggawa Sikat Bledug” mlebu ing reroncèning kaanan lan ngadegaké manèh kayektèn-kayektèn asli mau, sarta ndadèkaké iku “ping sepuluh” luwih padhang. Iki kelakon sajroning sajarah Sora Tenga Wengi, kang ndhisiki Sora Banteré malaékat katelu nalika ukum Minggu. Sora Tenga Wengi nguripaké lan misahaké para prawan sadurungé ukum Minggu, kaya déné Sora Tenga Wengi ndhisiki kabukane pangadilan pamriksan ing sajarah kaum Millerit. Nalika permata-permata mau dibalèkaké manèh menyang peti gedhé sing wis dipulihaké, iku wis kasep, amarga lelakon iku kalakon “sawisé” lantai wis disapu resik.

“Lebu lan reregeding kasalahan wis ngubur permata-permata aji saka kayekten, nanging para makaryaning Pangeran bisa mbabar bandha-bandha iki, satemah èwonan wong bakal mirsani iku kanthi kabungahan lan rasa ajrih. Para malaékaté Allah bakal ana ing sacedhaké buruh kang andhap asor, maringi sih-rahmat lan pepadhang ilahi, lan èwonan bakal katuntun ndedonga bebarengan karo Dawud, ‘Bukakna mripat kawula, supados kawula saged nyawang prekawis-prekawis aèng saking angger-angger Paduka.’ Kayekten-kayekten kang wus lawas ora katon lan ora digatèkaké, bakal sumunar murub saka kaca-kaca kang kapadhangi ing Sabda suci Allah. Pasamuwan-pasamuwan ing umumé, kang wus krungu, nampik, lan ngidak-idak kayekten, bakal tumindak saya ala; nanging ‘wong wicaksana,’ yaiku wong-wong kang jujur, bakal padha mangerti. Kitab iku kabukak, lan pangandikané Allah nggayuh ati wong-wong kang kepéngin ngerti karsané Panjenengané. Ing wektu swara sora malaékat saka swarga kang gabung karo malaékat katelu, èwonan wong bakal tangi saka pingsan rohani kang wis nyekel donya nganti pirang-pirang abad, lan bakal weruh kaéndahan lan regané kayekten.” Review and Herald, December 15, 1885.

“Ewonan” sing banjur tangi iku nggambarake wedhus-wedhus Allah liyané sing isih ana ing Babil, awit “sesambat sora” iku diwiwiti nalika angger-angger Minggu wiwit lumaku. Pakaryané “Wong Sikat Reget” wis lumaku wiwit tanggal 11 September 2001, lan malah luwih cetha manèh wiwit Juli 2023.

“Rasul ngandika, ‘Sakèhé Kitab Suci kaparingan kanthi pangilhaming Allah, lan migunani tumrap piwulang, tumrap pangreksan kaluputan, tumrap pambeneran, tumrap piwulang ing kabeneran: supaya manungsa kagunganing Allah dadi sampurna, kasampurnakaké kanthi temenan tumrap saben pakaryan becik.’ Alkitab iku nerangaké

awaké dhéwé. Sawijining wacana bakal kabukten dadi kunci kang bakal mbukak wacana-wacana liyané, lan kanthi mangkono pepadhang bakal diparingaké marang tegesing pangandika kang kasamun. Kanthi mbandhingaké manéka teks kang ngrembug bab prakara sing padha, sarta mirsani gegayutané saka saben sisih, teges sejatiné Kitab Suci bakal katuduh cetha.

“Akeh wong ngira manawa supaya bisa mangertèni tegesing pangandikaning Allah, wong kudu nyinau tafsiran-tafsiran Kitab Suci; lan kita ora njupuk pendirian manawa tafsiran-tafsiran iku ora kena disinau; nanging bakal mbutuhake akèh kawicaksanan mbedakaké supaya bisa nemokaké kayektèné Allah ana ing sangisoré tumpukan tembungé manungsa. Sakecil apa sing wis katindakake déning pasamuwan, minangka sawijining badan kang ngakoni pracaya marang Kitab Suci, kanggo nglumpukaké permata-permata pangandikaning Allah kang kasebar dadi siji reranté kayektèn kang sampurna! Permata-permata kayektèn iku ora mapan ana ing lumahing njaba, kaya kang dianggep déning akèh wong. Pikiran utama ing pakempalaning piala iku tansah makarya kanggo ndhelikaké kayektèn saka pandelengan, lan ngangkat kanthi cetha panemuné wong-wong gedhé. Mungsuh iku lagi nindakaké kabèh daya upayané kanggo ngelèmèkaké pepadhanging swarga lumantar proses-proses pendhidhikan; awit dhèwèké ora ngersakaké supaya manungsa krungu swaraning Pangéran, kang ngandika, ‘Iki dalané, lumakua ana ing kono.’”

“Permata-permata kayektèn sumebar ana ing sajroning palemahan wahyu; nanging wis kasarembag ing sangisoring tradhisi-tradhisi manungsa, ing sangisoring unen-unen lan pepakon-pepakoné manungsa, lan kawicaksanan saka swarga ing sajatiné wis ora digatèkaké; awit Sétan wis kasil ndadèkaké jagad pracaya yèn tembung-tembung lan paédahing pakaryané manungsa iku gedhé wigatiné. Pangéran Allah, Sang Nitahaké jagad-jagad, kanthi rega kang tanpa winates wis maringi Injil marang jagad. Lumantar sarana ilahi iki, sumber-sumber panglipur swarga kang nyenengaké lan nyegeraké sarta panglipur kang tetep langgeng wis kabukak tumrap wong-wong kang gelem teka marang sumbering urip. Isih ana urat-urat kayektèn kang durung kababar; nanging prekara-prekara rohani iku kapahami kanthi rohani. Budi kang kaselimuti piala ora bisa ngregani reganing kayektèn kaya anané ing Gusti Yésus.” *Review and Herald*, 1 Desember 1891.

Pakaryané Kristus, kaya sing dipratandhakaké ing impené Miller lumantar wong sing nggawa sikat rereged, iku ana loro. Yaiku nyingkiraké kasalahan, lan mulihaké bebener-bebener asli. Nyingkiraké kasalahan iku uga ana loro, awit nalika kasalahan mau disapu metu lumantar jendhéla, kasalahan iku uga nggawa wong-wong sing milih tetep kaiket marang kasalahan-kasalahan mau. Pakaryan pamisahan sing kalakon déning wong sing nggawa sikat rereged iku uga dirembug déning Yeremia, lan paseksèné cocog karo Sister White, nalika piyambakipun ngandika bilih, “para buruhing Pangéran bisa mbikak bandha-bandha iki, satemah éwonan wong bakal nyawang iku kanthi rasa bungah lan kagum.”

Mulané mangkéné pangandikané Pangéran: “Yèn kowé mratobat, Ingsun bakal mbalèkaké kowé manèh, lan kowé bakal ngadeg ana ing ngarsaningsun; lan yèn kowé misahaké barang kang aji saka kang asor, kowé bakal dadi kaya cangkemingsun; wong-wong mau supaya padha bali marang kowé, nanging kowé aja bali marang wong-wong mau.” Yeremia 15:19.

Konteks pethikan ing Yeremia punika nuju nyariosaken dhateng para tiyang ingkang sampun ngalami kuciwa kapisan tanggal 18 Juli 2020. Inkang misahaken barang ingkang aji saking ingkang nistha punika boten namung “Dirt Brush Man” kemawon, nanging ugi pakaryanipun para tiyang ingkang dipunlambangaken déning Yeremia, ingkang dipungambaraken minangka damel putusan menapa badhé wangsul dhateng Gusti utawi boten wangsul. Cetha bilih piyambakipun sadèrèngipun boten sesarengan kaliyan Gusti, awit manawi sampun mlampah sesarengan kaliyan Panjenenganipun, mesthinipun boten wonten alesan kanggé wangsul. Nalika piyambakipun saestu wangsul lan ngadeg wonten ing ngarsanipun Gusti, lajeng salajengipun dados cangkemipun Panjenenganipun, piyambakipun badhé sampun nglampahi satunggaling pakaryan misahaken barang ingkang aji saking ingkang nistha. Pakaryanipun “Dirt Brush Man” menika mbutuhaken partisipasinipun para tiyang wicaksana. Pakaryanipun “Dirt Brush Man” wonten ing impenipun Miller ugi kagambaraken nalika Kristus ngresiki lantaine lumantar satunggaling proses panyulingan.

“Sepira enggalé proses panyucèn iki bakal diwiwiti aku ora bisa ngandika, nanging ora bakal suwe ditundha. Panjenengané kang garuné ana ing asta-Né bakal nyucekaké padalemané saka rereged moralé. Panjenengané bakal ngresiki tenan papan panggilingan-Né.” Testimonies to Ministers, 372, 373.

“Proses panyucèn” pungkasan punika wiwit ing sasi Juli taun 2023, lan punika proses panyucèn miturut kitab Malakhi bab telu.

“Maleakhi 3:1-4 dipunpetik.

“Satunggaling proses panyaring lan panyucek lumampah ana ing antaraning umat Allah, lan Pangéran sarwa kawula wis maringaké astané tumrap pakaryan punika. Proses punika sanget nglarani jiwa, nanging punika prelu supados rereged saged kabucal. Pacoban-pacoban punika wigati, supados kita kasowanaken celak dhateng Rama kita ing swarga, kanthi pasrah dhateng karsanipun, supados kita saged nyaosaken dhateng Pangéran pisungung ing kabeneran. Pakaryaning Allah kanggé nyaring lan nyucek jiwa kedah lumajeng terus ngantos para abdinipun dados mekaten andhap-asor, mekaten pejah tumrap dhiri, saéngga nalika katimbangan mlebet ing paladosan kang aktif, piyambakipun namung kagungan satunggal paningal, yaiku kamulyaning Allah.” Review and Herald, April 10, 1894.

Impen kapindhoné Miller nandhani pamulihaning kayektèn-kayektèn asli, lan ing wektu kang padha pamulihaning sawijining umat kang wis kacacak. Impe-nebukadnésar kang kapindho nandhani pamulihaning karajané. Impe-ne Miller ngrembag bab kasareming kayektèn-kayektèn asli kanthi teges manawa kayektèn-kayektèn mau “kacacak.” Tembung

“kacacak” iku minangka pralambang saka “pitung mangsa.” Impe-nebukadnésar ngrembag bab “kacak”-é “pitung mangsa.” Nebukadnésar dipasang ana ing wekasaning jaman ing taun 1798, lan ana ing kono dheweke makili sawijining wong kang wis mratobat. Miller iku pralambang saka “wong-wong wicaksana” ing taun 1798.

Kita badhé nerusaké impenipun Miller wonten ing artikel salajengipun.

“Nalika kita katimbangan kanggo béda pamanggih karo wong liya, utawa wong liya mratelakaké bédané saka panemu kita, kita kudu ngatonaké roh Kristen, lan njaga kasunyatan iki tetep cetha, yèn kita saged tetep meneng lan adil; awit kayektèn bakal tahan marang panylidikan. Saya akèh dipunsinaoni, saya padhang pepadhangé bakal sumunar. Pangéran nedahaké panyenyamah marang samubarang kang mambu kasar lan keras, lan Panjenengané maringi pangrebedan marang wong-wong kang mbuwang panyaruwé lan cela marang wong-wong kang béda pamanggih karo wong-wong mau, sarta nggambaraké wong-wong mau ing cahya kang paling ala kang bisa ditindakake. Kabèh Swarga mandeng marang wong-wong kang nindakaké iki kaya dene Swarga mandeng marang para wong Farisi, lan nyatakaké yèn wong-wong mau padha bodho tumrap Kitab Suci lan uga pangwasané Allah. Para mungsuhing kayektèn ora bisa ndadèkaké kayektèn dadi kasalahan. Wong-wong mau bisa ngidak-idak kayektèn, lan ngira yèn merga wis dibanting mudhun lan ditutupi rereged, kayektèn iku wus kasoran; nanging Allah bakal nggerakaké sawatara wong setyané supaya nindakaké kaya kang ditindakaké déning Kristus nalika Panjenengané ana ing bumi,—nyaponi rereged mau, lan mulihaké kayektèn marang papané kang trep ana ing rerangkèn kayektèn.

“Ing pasamuwan-pasamuwan kang ana ing kono kayekten dadi prakara rembugan, bakal ana wong-wong kang bakal nentang samubarang kabèh sing durung tau dicekel déning wong-wong mau minangka kayekten; lan nalika wong-wong mau ngapusi awaké dhéwé manawa wong-wong mau mung lagi perang nglawan kaluputan, wong-wong mau prelu ngrungokaké kanthi kuping kang tanpa prasangka, supaya bisa mangertèni apa kang sejatiné dadi kayekten, lan aja nganti nyalahgambaraké lan nyalahtegesi apa kang diucapaké. Wong-wong mau nduwèni tuladha saka para wong ing sakehing jaman kang wis perang nglawan kayekten, lan kanthi mangkono wis nampik pitutur (sic) Allah tumrap awaké dhéwé. Abot bakal dadi tanggung jawab kang bakal katumpangaké marang wong-wong kang wis nampa pepadhang gedhé, lan kesempatan-kesempatan gedhé, nanging durung uga gagal ngadeg sakabehé ana ing sisihé Gusti. Manawa wong-wong mau wani ngadeg sakabehé ana ing sisihé Gusti, wong-wong mau bakal kaayomi ana ing katulusan, sanadyan nalika wong-wong mau katimbangan supaya ngadeg piyambakan. Panjenengané bakal maringi kabisan marang wong-wong mau supaya ngadeg kanthi kendel, ana ing kasucèn lan kaadilan, mbélani prinsip-prinsip kabeneran kang ora kacemaran. Panjenengané bakal nyangga wong-wong mau ing perjuangan mbélani kang bener marga iku pancèn bener, sanadyan kaadilan wis rubuh ana ing dalan, lan kajujuran ora bisa lumebu. Wong-wong mau bakal mangertèni apa kang murni lan tanpa cacad, lan kang selaras karo uripé Kristus, lan ora bakal nyimpang saka prinsip-prinsip Kristen kang paling murni sajroning roh, tembung, utawa tumindak, sanadyan wong-wong mau ngadeg nentang ora mung kabodhoan, nanging uga nentang

wong-wong kang sinau lan pengalaman, lan kang migunakaké gaman-gaman sophistry kanggo mbungkam wong-wong mau. Lumantar sakehing pasulayan iki, yaiku kaluputan nglawan kayekten, wong-wong mau bakal kaayomi, lan diparingi kabisan kanggo njaga lampah kang mangkono, saéngga mungsuh-mungsuhé ora bisa mbantah utawa nahan wong-wong mau. Wong-wong mau bakal ngadeg kaya watu karang tumrap prinsip, nampik kanggo rembug rukun kanthi ngorbanaké bebener karo sapa waé, nanging tetep njaga roh kang mesthiné dadi ciri saben wong Kristen.”

“Wong kang dadi pandhèrèké Kristus bakal mbedakaké antarane kang suci lan kang lumrah, lan bakal tetep nyekel bukti kang sejati bab watak lan pakaryané manungsa, awit Kristus wis ngandika, ‘Saka wohé kowé bakal wanuh marang wong-wong mau.’ Wong Kristen bakal maju terus ana ing satengahing sakehé rupa panentangan. Panjenengané bakal ngremhaké pangalembana, amarga iku lair saka Sétan. Panjenengané bakal sengit marang tuduhan, amarga iku gegamané si ala. Wong-wong mau ora bakal ngopeni rasa meri utawa nuruti pambesar-dhiri, amarga iki kabèh minangka ciri-ciriné satruné Allah lan manungsa. Wong-wong mau ora bakal katemokaké dadi telik sandi; amarga Sétan migunakaké wong-wong Yahudi kang diremehake nalika nindakaké pakaryan iki nglawan Gusti Yésus. Wong-wong mau ora bakal mbuntuti para saduluré nganggo banjir pitakonon kaya wong-wong Yahudi mbuntuti Kristus kanthi ancas njiret Panjenengané ana ing tembung-tembungé, lan ngojok-ojoki Panjenengané supaya ngandika bab akèh perkara, supaya wong-wong mau bisa ndadèkaké Panjenengané luput awit saka sakecap tembung.” Home Missionary, September 1, 1894.